

POLITIET

Politidirektoratet
Postboks 8051 Dep
0031 OSLO

Deres referanse

Vår referanse

Dato

2014/00447-2 008

06.04.2014

Høring - forslag til endring i politiloven § 14 (adgang for kommunene til å forby tigging på offentlig sted)

Det vises til høringsbrev fra Justisdepartementet datert 21.3.2014 og Politidirektoratets henvendelse av 28.3.2014 hvor det ble gitt frist for eventuelle uttalelser til 07.04.2014.

Grunnet den korte høringsfristen, har vi kun hatt anledning til en begrenset høringsrunde blant de av våre organisatoriske enheter som hyppigst har kontakt med tiggere og dermed har kunnskap om deres atferd i det offentlige rom.

Når det gjelder utbredelse og arten av tigging i Asker og Bærum politidistrikt, vises til den redegjørelse som er gjengitt på side 5 i høringsbrevet.

Å åpne for å kunne gi et generelt tiggeforbud på offentlig sted, er et vanskelig politisk spørsmål. Fra et ordensmessig og kriminalitetsforebyggende ståsted, finner vi, ut fra våre erfaringer, at politiet har tilstrekkelige hjemler i bl.a. politiloven § 7, samt straffeloven §§ 350 og 390 a). Et forbud mot tigging vil for øvrig ikke kunne løse opplevde forstyrrelser som følge av gatemusikanter eller at det etableres "leire". I disse tilfellene må uansett nevnte bestemmelser eller lovhjemler som gir en grunneier rettigheter komme til anvendelse.

Dersom den enkelte kommune skal gis anledning til å innføre et tiggeforbud, vil dette for øvrig kunne få store konsekvenser for nabokommunene. Det er nærliggende å anta at et eventuelt forbud mot tigging i Oslo kommune, vil kunne medføre en endret situasjon i våre 2 kommuner.

Astrid Birgitte Borge
Kst.

Asker og Bærum politidistrikt

Politimesteren, besøk: Kjørboveien 33
Post: Postboks 415, 1302 Sandvika
Tlf: 67 57 60 00 Faks: 67 54 86 34
E-post: post.askerogbaerum@politiet.no

Org. nr.: 947 131 613

POLITIET

MOTTATT

10 APR. 2014

Politidirektoratet
Pb 8051 Dep
0031 Oslo

POLITIDIREKTORATET	
10 APR 2014	
Arkiv 14-18	Arkivkode 312
Saksnr. 14/1088	Dok.nr. 10

Deres referanse
201401088

Vår referanse
201402641

Dato
7. april 2014

Høring - forslag endringer av politiloven § 14 - tigging

Det vises til Justisdepartementets høringsbrev av 21. mars 2014, med forslag til endringer i politiloven § 14, hvoretter kommunene i sine politivedtekter skal kunne gi bestemmelser

"om forbud mot tigging på offentlig sted. Det kan fastsettes vilkår for tigging, herunder at den som vil tigge må melde seg for politiet for å motta aktuell informasjon".

Høringen er mottatt ved Oslo politidistrikt 31. mars, med høringsfrist til direktoratet 7. april. Dette er svært kort tid for å utarbeide høringssvar av tilstrekkelig kvalitet.

Innledning og bakgrunn

Det er ingen tvil om det er behov for å innføre regulering vedr tigging, som viser seg stadig mer problematisk for byen, politiet, det alminnelige publikum og tiggerne selv. Det store antallet bostedsløse lever under vanskelige forhold, og skaper stedvis uholdbare miljømessige belastninger i deler av byen. Det synes også å være slik at det synlige innslaget av tigging i gatebildet blir stadig mer omfattende, i motsetning til flere andre europeiske byer og for så vidt også andre byer i Norge. Oslo politidistrikt har over flere år tatt til orde for at situasjonen nå er blitt slik lovgiver mente kunne være grunnlag for å revurdere opphevelsen av tiggeforbudet, jf også høringsbrevet s. 2.

For ordens skyld understrekes innledningsvis at selv om det som umiddelbart oppfattes som akutt og problematisk med tigging knytter seg til utenlandske bostedsløse tiggere, vil regulering og håndheving også omfatte de relativt fåtallige norske tiggerne. Politiet har ingen anledning til å gjøre noen forskjell, så lenge en ulik håndheving ikke kan begrunnes i utlendingsloven. Oslo politidistrikt har tidligere redegjort utførlig for nødvendigheten av å håndheve regelverket likt.

Felles og nasjonal lovgivning eller lokal regulering

Oslo politidistrikt mener at et tiggeforbud er sentral justispolitikk, og for politiets del er det utilfredsstillende å legge reguleringen til kommunen. En konsekvens av dette er at selv om den foreslåtte endringen av politiloven § 14 blir gjennomført, er det ikke gitt at det blir noen

Oslo politidistrikt

1 Ordensavdeling, besøk: Grønlandsleiret 44, 0190 OSLO
Post: Postboks 8101 Dep, 0032 OSLO
Tlf: 22 66 90 50 Faks: 22 66 87 01

Org. nr.: 961398142
Postgiro: 7694.05.08319

hensiktsmessig regulering å håndheve for Oslo politidistrikt, idet det er kommunens vedtak som avgjør hva som blir lov og ikke lov i hovedstaden. Oslo politidistrikt har merket seg at høringsbrevet uttaler at kommunen må finne frem til en regulering i samråd med politiet, men hva det til enhver tid er politisk flertall for lokalt er selvsagt usikkert. Dette er ikke tilfredsstillende for politiet, som uansett politisk flertall har oppgaven med å trygge orden i byen.

Oslo politidistrikt mener også at et forbud mot tigging bør være nasjonalt, og det er uheldig å overlate stedlig og saklig lovgivning på dette området til den enkelte kommune. Det er vanskelig å forstå hvorfor en regulering via politivedtekter, som vil kunne gjelde hele eller deler av en kommune, anses som den beste løsningen. Når det anføres i høringsbrevet at "det er en viktig del av det kommunale selvstyret å (...) stanse og regulere tigging", er dette ikke helt lett å si seg enig i. Å regulere straffbare handlinger, som i prinsippet i alle fall kan lede til vesentlige forvaltningsmessige inngrep, ulikt fra kommune til kommune via politivedtektene savner en fornuftig begrunnelse, utover at regjeringen ikke ønsker å ta beslutninger selv. Politivedtektene er på mange måter en anakronisme, straffesansjonerte normer som regulerer alt fra aking på kirkegård til bruk av høyttaler. Felles er at disse normene med få unntak i svært liten grad håndheves eller har noen klar plass i publikums regelforståelse.

En lokal lovgivning som vil være ulik fra kommune til kommune, og kanskje også forskjellig i ulike deler av kommunen, vil føre til stor mobilitet i virksomheten: Dersom tigging er tillatt noen steder og forbudt andre, vil tiggere flytte på seg, snarere enn opphøre med virksomheten. Her snakker vi om omfordelingseffekten av en lokal regulering.

Hvis tigging blir forbudt i enkelte kommuner og tillatt i andre, eventuelt at tigging blir tillatt på ulike vilkår i forskjellige kommuner vil det bli en betydelig utfordring å formidle på en effektiv måte hva slags tigging som er tillatt hvor, ikke minst hensett til at hoveddelen av gruppen man ønsker å regulere virksomheten til ikke forstår norsk eller andre hovedspråk, og hvor mange også anfører å være analfabeter.

Nærmere om regulering via politivedtektene

Å plassere forbud mot tigging i politivedtektene, som har sin straffetrussel i politiloven, har også konsekvenser som må vurderes og avklares i forhold til hensiktsmessig håndheving.

Å overtre et straffebud skal fortrinnsvis møtes med en konsekvens. I dette tilfellet er det åpenbart at man ved å åpne for å innføre et forbud mot en virksomhet, ønsker at den ulovlige virksomheten skal reduseres eller opphøre. Overtredelse av politivedtektene straffes etter politiloven § 30, 1. ledd nr 4 med "bøter eller fengsel inntil 3 måneder". At strafferammen etter politiloven er så vidt lav, kan bety at et tiggeforbud vil kunne ha en beskjeden konsekvens. Det betyr at overtredelse ikke gir hjemmel for pågrep etter strpl. § 171. Å bøtelegge personer uten fast bopel som ikke kan pågripes og tas med til politistasjon er ikke uten praktiske utfordringer. For personer/grupper som ikke er bosatt i Norge, er det av beskjeden konsekvens å vedta et forelegg som i praksis ikke kan inndrives. Å nekte vedtakelse vil kreve atskillig arbeid i form av stevninger, avvikling av rettssaker osv.

En vesentlig omstendighet for effektiv håndhevelse av straffebud vil kunne være forvaltningsmessige konsekvenser som følger med, og det er vår erfaring av utvisning er et effektivt virkemiddel. Utvisning som følge av overtredelse av politiloven er etter gjeldende praksis ikke mulig. Det vises her til "instruks om justering av utvisningspraksis for

utlendinger som er straffet for overtredelse av straffeloven § 257 og § 391a” (tyveri og naskeri), samt UDIs rundskriv RS 2010-022 og 024 om veiledning om de nedre grensene for bortvisning og utvisning av utlendinger som er ilagt straff i Norge. Instruksen fra 2013 er av relevans for vurderingen av behovet for en konsekvent utvisningspraksis for de som overtrer et tiggeforbud, idet det vises til samfunnsmessige belastninger mv, men strafferammen for tigging vil i utgangspunktet være for lavt for utvisning. I tillegg understreker instruksen at det må foretas en ”forholdsmessighetsvurdering” hvor bl.a. forholdets alvor tas i betraktning. Igjen – et forbud som er opp til kommunene å vurdere straffbarheten av, som vil bety at det som er forbudt i kommune A vil være lov i kommune B, kan kanskje vanskelig betegnes som ”alvorlig”.

Dersom et forbud mot tigging ikke kan sanksjoneres med utvisning, vil det ha mindre effekt, og også medføre arbeid som trolig vil ha liten betydning for den situasjonen som man – i alle fall i Oslo – har et påtrengende behov for å få endret. Hvordan en overtredelse av et forbud i politivedtektene kan sanksjoneres med forvaltningsmessige regler som utvisning, er dessverre ikke drøftet i høringen.

Den tilsynelatende enkleste måten å løse problematikken i forhold til forvaltningsmessige reaksjoner er å heve politilovens strafferamme.

Dansk regulering

I København finnes det knapt tiggere, og politiet der rapporterer om få eller ingen problemer med etablering av i leire med bostedsløse utlendinger. Oslo politidistrikt har undersøkt hvordan den rettslige – og praktiske – situasjonen er vedr. tigging i København.

I Danmark skiller man mellom *tigging*, som er tillatt, og *betling* som er forbudt. Straff for betling er fengsel inntil seks måneder. I Norge er tigging som kjent tillatt med mindre det gjøres på en sterkt sjenerende måte. Da vil det kunne være straffbart etter strl § 350 om ordensforstyrrelser. Den danske ”ordensbekentgørelsen” § 1 har et innhold som likner den norske strl. § 350. Det vil si at enhver sterkt sjenerende tigging vil kunne rammes av denne bestemmelsen.

Skillet mellom betling og tigging finnes ikke i norsk rett. Politiet i København har – med støtte i rettspraksis – angitt klare definisjoner av hva som er tigging og hva som anses som straffbar betling. Litt forenklet kan man si at det å be om penger på en aktiv måte, for eksempel ved å henvende seg til publikum, følge etter, ta på publikum, stille seg i veien for, eller ha skilt som vises frem hvor det bes om penger anses som betling. Det å sitte passivt med en kopp derimot regnes som utgangspunkt ikke som betling, men hvis noen skrangler med pengene i koppen for å få oppmerksomhet vil det kunne regnes som ulovlig betling. Politiet i København registrerte en økning i forhold som tyveri, betleri, ran, narkotika mv som involverte utenlandske borgere. Det ble besluttet å ha særlig oppmerksomhet mot ”østkriminelle” og betling og ”husfredskrenkelse” – å ta seg inn i ubebodd eiendom.

Strategien som ble avklart med utlendingsstyrelsen var å ved første gangs overtredelse av ordrebekentgørelsen å meddele en påtaleunntakelse, første gangs tilfelle av betleri å bli meddelt et påbud [for hva]. Andre gangs overtredelse medfører bot, for annen gangs tilfelle av betlere nytt påbud og skjerpet advarsel. Bøter ilegges som ”straksbøter”, dvs tilsvarende ”skrankeforelegg” her. Ved tredje gangs overtredelse pågripelse og fremstilling i retten, og saken forelegges for Utlendingsstyrelsen med sikte på utvisning. Ifølge Københavns politiet

har dette ledet til en sterk reduksjon i kriminalitet. Det er – til tross for at tiggning er tillatt – svært få tiggere å se i København.

Det er usikkert om den danske modellen vil være egnet i Norge. Skillet mellom ulovlig betling og lovlig tiggning synes vanskelig å trekke – både for publikum og tiggere. Dansk politi opplyser at denne grensen ikke har voldt store utfordringer, men dette må nok sees i lys av at antallet tiggere er vesentlig lavere enn i Oslo. Etter Oslo politidistrikts klare oppfatning må et forbud mot tiggning gjelde både aktiv og passiv tiggning.

Det tette samarbeidet mellom politiet i København og utlendingsmyndighetene synes effektivt, og en tilsvarende ordning vil trolig kunne være effektiv også i Oslo. Dette forutsetter imidlertid at brudd på et eventuelt tiggerforbud vektlegges tilstrekkelig ved vurdering av spørsmålet om utvisning fra Norge.

Nærmere om forslaget – vilkår

Det fremlagte forslag handler imidlertid om å tillate kommunene å fastsette tiggerforbud, å åpne for at det kan fastsettes vilkår for tiggning (tid og sted), og å pålegge tiggere å melde seg for politiet. Selv om både meldeplikt og vilkår for tiggning i henhold til forslaget er opp til kommunen å fastsette, vil vi knytte noen kommentarer til rammene for de foreslåtte tiltakene.

I motsetning til tidligere forslag omhandler forslaget "tiggning" – ikke "pengeinnsamling". Dette er hensiktsmessig slik vi ser det, fordi dette gjør håndhevingen og skjønnsanvendelsen enklere for politiet: Skoleelevene som samler inn penger til et felles reiseprojekt vil da ikke omfattes av bestemmelsen.

Departementet har i sitt høringsbrev lagt til grunn at med "tiggning" menes

"å be tilfeldige personer om penger eller andre midler. Et eventuelt forbud mot tiggning vil ikke ramme en organisert innsamling til veldedige eller allmennyttige formål når innsamlingen er registrert i Innsamlingsregisteret, og pengeinnsamleren dokumenterer tilknytning til innsamlingen. Gatemusikanter eller personer som fremfører kunstneriske forestillinger og ber om vederlag vil som utgangspunkt ikke sies å tigge. Tilsvarende vil gjelde for den som selger gjenstander, der virksomheten vil falle under regler for salg".

Etter Oslo politidistrikts oppfatning kan ikke dette forstås som et generelt krav om registrering i Innsamlingsregisteret for at innsamling av penger ikke skal anses som tiggning. Tilsvarende må det etter vår oppfatning heller ikke være slik at en aktivitet ikke kan anses som tiggning selv om "innsamlingen" er registrert i Innsamlingsregisteret. Det avgjørende må være hvordan handlingen fremstår.

Etter vår oppfatning bør det kunne anses som tiggning dersom en "kunstnerisk forestilling" etterfølges av aktivt og pågående innsamlingsvirksomhet hvor den enkelte tilskuer forsøkes avkrevd penger, eller svært pågående selgere av verdiløse gjenstander som ikke har noen tilknytning til noen kommersiell og organisert virksomhet.

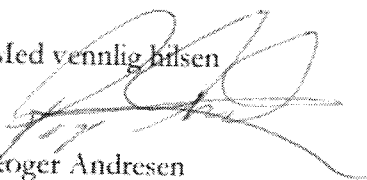
Forslaget åpner også for å fastsette *andre vilkår* vedr tiggning. Det som fra politisk hold har vært fremme tidligere, har vært å fastsette "soner" hvor tiggning har vært lov/ikke lov, og også tillatte/forby tiggning ulike tider på døgnet. Oslo politidistrikt fastholder at for Oslo må løsningen være å forby tiggning uansett. Politiet kan ikke håndheve et regelverk som endrer

seg fra gate til gate, eller avhengig av tid på døgnet. Et formål med å innføre regulering av tiggere må være å tilstrebe en reduksjon av antall tiggere, som finnes i et slikt omfang at det skaper problemer for bruk av nabolag og bruk av friområder, skaper samfunn hvor levekårene er uakseptable osv.

Oslo politidistrikt har tidligere uttalt seg tydelig mot innføring av *meldeplikt* for pengeinnsamlere, og begrunnet dette ut fra flere hensyn og omstendigheter – manglende nytteverdig og uforsvarlig bruk av politiets ressurser var noen av dem. Noen slik meldeplikt er heller ikke blitt innført i byens politivedtekter. Vi har ikke endret standpunkt. Om politiet har behov for å få oppgitt personalia av en person som tigger, har vedkommende en straffesanksjonert plikt til å besvare, og opplysningene kan føres i vaktjournalen. Å innføre en meldeplikt for å kunne "formidle informasjon til de som ønsker å tigge om lokale forhold og aktuelle regler", (jf også høringsbrevets henvisning til Bodø, hvor politiet informerer om "hvilke muligheter Bodø kommune kan by på") synes utenfor politiets oppgaver. Hensett til at departementet har valgt å legge regulering av tiggere til kommunale vedtekter, synes det naturlig å legge en evt slik adgang til å ilegge meldeplikt til kommunen.

Oslo politidistrikt har tidligere også stilt seg negativ til en regulering som innebærer en *soneinndeling* av områder tiggere er tillatt eller forbudt, evt også i kombinasjon med *tidsmessige reguleringer*. Med det antall tiggere som finnes i Oslo vil en slik "delvis" regulering være komplisert å overholde og å håndheve – i tillegg til at den vil være svært krevende å formidle til potensielle tiggere. Tiggere finnes allerede i de fleste bydeler, slik at det ikke synes å være grunnlag for å styre tiggere til konkret angitte områder hvor tiggere skal være lov.

Med vennlig hilsen

Roger Andresen
visepolitimester

Saksbehandler:
Runa Bunæs/Kai
Spurkland
Tlf:

POLITIET

Politidirektoratet
Postboks 8051
DEP, 0031 OSLO

Deres referanse

Vår referanse

Dato

08.04.2014

Høring - forslag til endring i politiloven

Det vises til høringsbrev av 21. mars 2014 angående forslag om endring i politiloven (adgang for kommunene til å forby tigging på offentlig sted).

Nordre Buskerud politidistrikt mener at kommunene bør få adgang til på generelt grunnlag å kunne forby tigging. Det at man knytter vilkår til en tillatelse kan i utgangspunktet være en fordel for den enkelte kommune, men dette kan medføre en uensartet praksis mellom kommunene, som igjen kan medføre en forskyvning av tiggerne fra kommune til kommune, basert på innholdet i de vilkår som settes.

Nordre Buskerud politidistrikt mener primært at det burde være et nasjonalt forbud mot tigging. Dette for å få en likeartet behandling av problemet i hele landet og ikke en problemforskyvning som kan bli resultatet hvis det er opp til den enkelte kommune å nedlegge forbud eller sette vilkår.

Hvis politiet skal få oppgaven med å gi informasjon til den enkelte tigger, bør det utarbeids skriftlig informasjon på ulike språk, som ivaretar at likeartet informasjon blir gitt til tiggerne.

Med hilsen

Petter Solberg
politiinspektør

Nordre Buskerud politidistrikt

Politimesteren, besøk: Askeveien 4
Post: Postboks 505 Sentrum, 3504 HØNEFOSS
Tlf: 32 10 32 10 Faks: 32 10 32 01
E-post: nordre.buskerud@politiet.no

Bankgiro: 7694.05.11395

POLITIET

Politidirektoratet
Postboks 8051 Dep
0031 OSLO

Deres referanse
201401088

Vår referanse
2014/01201-3 008

Dato
08.04.2014

Høring - forslag til endring i politiloven § 14 (adgang for kommunene til å forby tigging på offentlig sted)

I Søndre Buskerud politidistrikt har man så langt ikke hatt nevneverdige ordensmessige problemer med tiggerne. Det er Drammen by som har flest tiggere i vårt politidistrikt og politiet har maktet å ha en relativ god oversikt over hvem disse er og hvor de oppholder seg. I sommerhalvåret hvor det er flest tiggere, har man i Drammen by hatt omlag 30 – 40 tiggere.

Det er på det rene at så lenge det er tale om et begrenset antall tiggere vil de utgjøre færre ordensmessige problemer enn dersom antallet av bostedsløse økte.

Dersom myndigheten til å innføre forbud mot tigging legges til de ulike kommuner, vil man i praksis fort få en ulik håndtering av tiggerne.

Storbyene vil trolig være de første som vil forby tigging og tiggerne vil da sannsynligvis flytte seg til kommunene rundt storbyene som i sin tur vil måtte vurdere innføring av forbud.

Det vil også skape en usikkerhet med hensyn til rettstilstanden om hvor det er lov og hvor det ikke er lov å tigge. Videre vil politimesteren understreke betydningen av en enhetlig nasjonal sanksjonering i forhold til så vel straffelovgivning som utlendingslovgivningen. Man kan ikke se at disse spørsmålene er berørt i høringen.

Politimesteren i Søndre Buskerud politidistrikt mener derfor at dersom det innføres et forbud mot tigging, må dette gjøres på landsbasis. Bare innenfor ett og samme politidistrikt vil det kunne medføre uheldige forskjeller som kan bli utfordrende å håndtere.

Søndre Buskerud politidistrikt

Politimesteren i Søndre Buskerud politidistrikt
Postboks 1087,
3001 Drammen

For øvrig er politimesteren enig i at et eventuelt forbud kan hjemles i politiloven og straffesanksjonerer i henhold til den.

Det må være en selvfølge at forbudet skal praktiseres overfor alle grupper av tiggere.

Dersom det ikke innføres et generelt forbud mot tigging, vil politiet være avhengig av at adgangen til å sette vilkår for tigging opprettholdes. I så fall er det viktig at vilkårene som settes er enhetlige. Det kan være vanskelig å sette vilkår som fungerer godt. Dette viser erfaringene bl.a. fra Oslo, jfr. særlig Oslo politidistrikts uttalelse referert i høringsbrevet fra departementet.

Muligheten for meldeplikt er for så vidt et tiltak som kan brukes i et forsøk på å holde en viss oversikt.

Lokale registre så vel som sentrale registre over tiggere synes problematisk av personvern hensyn.

SØNDRE BUSKERUD POLITIDISTRIKT

Johan Brekke

Saksbehandler:
Inge Lise Øverby
politiinspektør

Politidirektoratet
Postboks 8051 Dep.
0031 OSLO

Deres referanse
201401088

Vår referanse
2014/00602-2 008

Dato
07.04.2014

Høring - forslag til endring i politiloven § 14 (adgang for kommunene til å forby tigging på offentlig sted)

Det vises til e-post av 28. mars 2014, med henvisning til høringsbrev av 21. mars 2014 fra Justis- og Beredskapsdepartementet.

Departementets forslag om å endre politiloven for å åpne for at kommunene kan innføre et forbud mot tigging i sine politivedtekter gis støtte.

Opplysninger flere av landets politidistrikter viser at tigging flere steder forstyrrer den offentlige ro og orden og skaper uttrykkhet. Erfaringene i Vestoppland politidistrikt er sammenfallende med erfaringene i andre politidistrikt. Fra våre tre geografiske regioner; Gjøvik/Toten, Hadeland og Valdres rapporteres det om en del hendelser med tiggere som er til sjenanse, opptrer pågående og skaper uttrykkhet. Det er typisk at tiggerne kommer fra Østeuropeiske land og fremstår tidvis som godt organiserte. My av tiggervirksomheten er uønsket både av handelsstanden og kommunene for øvrig.

Den enkelte kommune må ha tilstrekkelige virkemidler til å møte lokale ordensmessige utfordringer som tigging kan medføre. Virkemidlene må være egnet til å sørge for ro og orden, sikre innbyggernes behov for trygghet i hverdagen og forebygge kriminalitet. At en slik ordning også vil være i tråd med tilsvarende ordninger i andre europeiske land, legitimerer behovet i Norge.

Dersom det gis adgang til å nedlegge forbud mot tigging, vil det skape en økt forventning om politiets tilstedeværelse og inngripen overfor tiggere. Politiet må ha kapasitet til å følge opp henvendelser om ulovlig tigging.

Et innført forbud mot tigging vil skape klarere linjer, med en mer spisset reaksjonsform (anmeldelse - forelegg). Reaksjonsform på tiggeforbud må være adekvat og mest mulig lik i de forskjellige kommunene.

Vestoppland politidistrikt

Politimesteren, besøk: Ibsensgate 1
Post: Postboks 54, 2801 Gjøvik
Tlf: 61 15 13 00 Faks: 61 15 15 16
E-post: post.vestoppland@politiet.no

Org. nr.: 974762005
Bankgiro: 7694.05.05247

Vedrørende ordning med meldeplikt og registrering, er det viktig å være klar over at administrasjon og oppfølging med tilhørende registrering vil kunne gå utover politiets arbeid med andre politioppgaver. Det gis derfor støtte til departementets forslag om at hjemmel for å opprette et sentralt register utgår.

Med hilsen

J. Martin Welhaven
Politimester

Gunnvor Hovde

Fra: Kari Torkelsen
Sendt: 7. april 2014 08:13
Til: Postmottak POD
Kopi: Gunnvor Hovde
Emne: Høring - forslag til endring i politiloven § 14 (adgang for kommunene til å forby tigging på offentlig sted)

Det vises til e-post med vedlegg av 28. mars d.å.

I Romerike politidistrikt har tigging på offentlig sted hittil ikke vært et stort problem. Vi har imidlertid ikke merknader til endringsforslaget fra departementet som åpner for at kommunene kan innføre et forbud mot tigging.

Mvh

Kari Torkelsen
seniorrådgiver

Romerike politidistrikt
Politiet Lillestrøm

Telefon: 64 84 23 51/ 90 99 62 95
E-post: kari.torkelsen@politiet.no
www.politi.no